

ling. De offentlige virksomheders underskud ville blive søgt nedbragt gennem besparelser og takstforhøjelser. Der ville ske en reduktion også af erhvervsstøtte, boligstøtte og af beskæftigelsesordninger.

Den forventede afdæmpning i indkomstudviklingen ville formindske udgifterne til offentlige lønninger, til dagpenge, til uddannelsesstøtten og til sociale pensioner. Effektiviseringer, omlægninger og omprioriteringer samt en udtynding i cirkulæremængden ville også medføre besparelser.

Mange *kommuner* var i vanskeligheder, fordi skattegrundlaget ikke længere kunne følge med til det voksende udgiftspres. Den eneste udvej var at mindske presset på udgifterne.

Kommunerne forvaltede nu over halvdelen af de offentlige udgifter, hvoraf store dele finansieredes gennem generelle tilskud eller gennem refusioner fra staten.

Regeringen ville derfor foreslå besparelser, som ville gøre det muligt at nedsætte tilskuddene til kommunerne med 3 mia kr. i 1983 og med 6 mia kr. i 1984.

På baggrund af, at regeringens indkomstpolitiske foranstaltninger også omfattede de offentligt ansattes pensioner, fandt regeringen det rimeligt, at andre pensionsordninger også skulle bidrage til den økonomiske sanering. Der skulle derfor for 1983 og 1984 indføres en midlertidig ordning, hvorefter *pensionskasser, forsikringselskaber m.v.* skulle bidrage med ca. 4 mia kr. i 1983 og et lidt større beløb i 1984.

De samlede besparelser og merindtægter på ca. 25 mia kr. i 1983 og på godt 40 mia kr. i 1984 ville medføre, at et budgetteret underskud for 1983 på 15 pct. af bruttonationalproduktet ville kunne reduceres til ca. 13 pct.

Statsministeren understregede, at regeringens politik ikke ville løse alle vanskeligheder i løbet af et år eller to. Både arbejdsløsheden, underskuddet på betalingsbalancen og underskuddet på statsbudgettet ville give problemer en lang række år frem i tiden i folketinget, uanset hvem der var regering. Men det var afgørende at få vendt udviklingen nu.